

Sygn. akt II K 10/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Sylwia Domańska

po rozpoznaniu dnia 03 marca 2015 roku, 02 kwietnia 2015 roku, 09 lipca 2015 roku, 23 lipca 2015 roku i 24 lipca 2015 roku sprawy karnej

C. M. (1)

ur. (...) w Ś.

syna W. i B. z domu M.

oskarżonego o to, że:

dniu 04 lipca 2014 roku w W. (...), gm. Ś., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami uderzając pięściami po całym ciele pobił T. W., narażając go w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkich obrażeń ciała przy czym swoim działaniem spowodował u wyżej wymienionego obrażenia ciała w postaci obrzęku i rany ciętej wargi dolnej, obrzęku i bolesności uciskowej żeber,

tj. o czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. oskarżonego **C. M. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 04 lipca 2014 roku w W. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, pobił T. W. w ten sposób, że uderzał go rękami po twarzy i ciele, wskutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: obrzęku i rany ciętej wargi dolnej, obrzęku i bolesności uciskowej żeber, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu oraz naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 157§1 kk, tj. popełnienia czynu z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 158§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk zawiesza oskarżonemu warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres roku;

III. na podstawie art. 72§1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego T. W. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 254,95 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłatę w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. jest właścicielem sklepu (...) w miejscowości W. nr (...) W sklepie zatrudniona jest w charakterze sprzedawcy M. M. (2). Sklep posiadał monitoring.

W dniu 04.07.2014r. M. M. (2) pracowała na popołudniowej zmianie w godzinach 13.00-18.00. Około godziny 16.00 do sklepu po zakupy przyjechała D. C., która kiedyś odbywała w tym sklepie praktyki. W sklepie był również jego właściciel. Monitoring od dnia 29.04.2014r. był wyłączony.

Około godz. 16.15 do sklepu wszedł oskarżony wraz z trzema kolegami, wśród których byli M. N. i M. B.. Przyjechali samochodem M. B. marki F. (...) nr rej. (...). M. N. był nietrzeźwy. Próbowali nawiązać kontakt z D. C., komplementowali ją, zaczepiali, kobieta podała im swoje imię, jeden z mężczyzn klęknął przed nią. Kiedy D. C. chciała wyjść ze sklepu została otoczona przez w/w mężczyzn, zagroźli jej drogę. Wówczas do sklepu wszedł T. W. i widząc tę sytuację postanowił pomóc opuścić kobiecie sklep i chciał odprowadzić ją do auta. Zaczął z nią rozmawiać. Mężczyźni byli z tego powodu niezadowoleni, doszło do wymiany zdań pomiędzy nimi i T. W. na temat tego, kto będzie rozmawiał z kobietą. Wszyscy wyszli ze sklepu. T. W. odprowadził D. C. do samochodu, po czym kobieta odjechała. T. W. zamierzał wrócić do sklepu, ale na tarasie podszedł do niego oskarżony i wyciągnął mu długopis z kieszeni, pokrzywdzony chciał go załapać za rękę, ale oskarżony wyrzucił długopis i uderzył T. W. pięścią w twarz. W tym czasie dwóch z mężczyzn – kolegów oskarżonego - dołączyło do oskarżonego i wszyscy zaczęli bić pięściami po głowie i tułowiu pokrzywdzonego. Pokrzywdzony zasłaniał się przed ciosami. Czwarty mężczyzna nie brał w tym udziału, a po jego interwencji pozostali mężczyźni udali się w kierunku samochodu, którym przyjechali. W tym czasie oskarżony podbiegł do skrzynek z pustymi butelkami po piwie i rzucił skrzynkę w stronę T. W.. Następnie oskarżony wyszedł na parking, zerwał baner reklamowy wiszący na płocie, w tym czasie ubliżał pokrzywdzonemu. Kierowca F. zdjął tylną tablicę rejestracyjną z auta. Mężczyźni wsiedli do samochodu i odjechali w stronę Ś.. T. W. zapisał numer rejestracyjny F., po czym pojechał swoim samochodem za tym autem. Telefonicznie zawiadomił o zdarzeniu Policję podając zapisany numer rejestracyjny. Następnie udał się do KPP w Ś., gdzie złożył zeznania.

Na skutek zdarzenia T. W. doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i rany ciętej wargi dolnej, obrzęku i bolesności uciskowej żeber, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu.

Dowód: zeznania T. W. – k- 2-3, 9, 33-34

M. M. (2) – k- 13, 78v.

D. C. – k- 23-24, 100v.-101

częściowo zeznania M. N. – k- 21-22, 79

M. B. – k- 19-20

pinia biegłego – k- 15

notatki urzędowe – k- 1, 7, 8

C. M. (2) ma obecnie 25 lat, posiada wykształcenie średnie, bez zawodu, jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z prac dorywczych, jest kawalerem, ojcem jednego dziecka, posiada dobrą opinię środowiskową, był karany sądownie.

Dowód: dane osobo – poznawcze – k – 56, 73

dane o karalności – k – 107

wywiad środowiskowy – k- 108-110

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień, zaprzeczył by kogoś bił, odmówił też odpowiedzi na pytania (k – 41-44, 73-73v.).

Sąd zważył:

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawstwo oskarżonego C. M. (1) co do czynu przypisanego mu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku nie budzi żadnych wątpliwości. Opis tego czynu należało doprecyzować w zakresie sposobu działania oskarżonego, doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała i naruszenia czynności narządów jego ciała (na okres poniżej dni siedmiu), a także uszczegółowienia w zakresie narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 157§1 kk. Nie zmienia to jednak zasadności przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na wiarygodnych, szczegółowych i konsekwentnych i jako takich nie budzących zastrzeżeń co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń zeznaniach świadków: pokrzywdzonego T. W., M. M. (2), D. C., a także częściowo M. N., a także na dowodach z dokumentów wskazanych w stanie faktycznym, a w szczególności opinii biegłego w zakresie doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń.

W sprawie do okoliczności bezspornych należy to, że w dniu 04.07.2014r. w sklepie w W. (...) przebywał jego właściciel T. W., pracownica M. M. (2), klientka D. C., a także oskarżony, który przyjechał tam wraz z trzema kolegami, wśród nich zaś byli M. N. i M. B., przyjechali samochodem M. B. marki F. (...) nr rej. (...), M. N. był nietrzeźwy. Poza sporem pozostaje również i to, że w/w mężczyźni zaczepiali D. C. w czasie pobytu w sklepie, a zaczepki te były przez nią tolerowane. Ze sklepu wyprowadził ją pokrzywdzony, a otaczający ją mężczyźni byli z tego powodu niezadowoleni. Bezspornym wydaje się też i to, że pokrzywdzony doznał określonych obrażeń ciała. Powyższe okoliczności wynikają z zeznań przesłuchanych w toku postępowania, a wskazanych powyżej, świadków, dowodów przywołanych w stanie faktycznym uzasadnienia, nie były kwestionowane przez strony postępowania i w tym też zakresie Sąd uznał je w całości za wiarygodne.

Jako zwięzłe i prawdziwe Sąd ocenił zeznania pokrzywdzonego T. W., a przedstawione przez niego okoliczności w postaci miejsca, czasu i sposobu pobicia go przez oskarżonego i innych nieustalonych mężczyzn oraz doznanych wówczas obrażeń ciała są zgodne z ustalonym stanem faktycznym, a także zeznaniami wskazanych powyżej świadków. Pozostałych mężczyzn biorących udział w pobiciu – co do osoby oskarżonego i jego czynnego udziału w tym zdarzeniu pokrzywdzony nie miał żadnych wątpliwości – nie zdołano ustalić, choć pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał na udział w zdarzeniu kilku mężczyzn, to nie widział ich jednak zasłaniając się przed ciosami. Natomiast wskazał, że jeden z mężczyzn odciągał pozostałych napastników, lecz nie był to oskarżony. T. W. jest osobą obcą dla oskarżonego i Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności mogących sugerować, że bezpodstawnie obciąża oskarżonego.

Walor wiarygodności Sąd przyznał także zeznaniom M. M. (2) i D. C., choć żadna z nich nie była bezpośrednim obserwatorem wydarzeń na zewnątrz sklepu. M. M. (2) widziała obrażenia na ciele pokrzywdzonego, zaś D. C. w czasie zdarzenia była już w tym miejscu nieobecna. Poza tym D. C. szczegółowo opisała zachowanie oskarżonego i towarzyszących im mężczyzn, twierdząc, że nie wzbudziły w niej poczucia zagrożenia. Odmienna ocena ich zachowania przez pokrzywdzonego nie dyskredytuje jego wiarygodności.

Natomiast M. N. potwierdził z kim i czym przyjechał do W., a także to, że po wyjściu ze sklepu była przepychanka słowna z pokrzywdzonym. W tym zakresie Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne, korespondują bowiem z pozostałym materiałem dowodowym. Natomiast zeznania, w których wskazuje na agresywne zachowanie pokrzywdzonego, a także twierdzenia, że pokrzywdzony nie był szarpany, bity i uderzany, jako sprzeczne z uznanymi za wiarygodne szczegółowymi i konsekwentnymi zeznaniami pokrzywdzonego w tym zakresie na wiarę nie zasługują.

Sąd uznał zeznania złożone przez M. B. za wiarygodne tylko w zakresie dotyczącym posiadania przez niego samochodu marki F. (...), natomiast pozostałe jego twierdzenia, pozostające w sprzeczności z zeznaniami M. N., który właśnie M. B. wskazał jako jedną z osób, z którą przebywał wówczas w sklepie i pod sklepem pokrzywdzonego, na wiarę nie zasługują.

Do wyjaśnienia oskarżonego Sąd nie mógł się ustosunkować, gdyż wyjaśnienie oskarżony nie złożył korzystając z przysługującego mu prawa do odmowy ich składania i odmowy odpowiedzi na pytania.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że sprawstwo oskarżonego C. M. (1) w przedmiocie przypisanego mu czynu nie może budzić żadnych wątpliwości, a jego wina została udowodniona. Oskarżony swym działaniem w pełni wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

C. M. (2) w dniu 04.07.2014r. w W. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, pobił T. W. w ten sposób, że uderzał go rękami po twarzy i ciele, wskutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: obrzęku i rany ciętej wargi dolnej, obrzęku i bolesności uciskowej żeber. Obrażenia te niewątpliwie powstały na skutek działania oskarżonego i innych nieustalonych mężczyzn, który doskonale zdawał sobie sprawę z możliwości ich wystąpienia u pokrzywdzonego i co najmniej godził się na to i naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu, a swoim działaniem oskarżony naraził pokrzywdzonego na wystąpienie skutku określonego w art. 157§1 kk.

W przypadku czynu z art. 158§1 kk można jednoznacznie wskazać osoby atakujące i broniące się. Atakującymi byli niewątpliwie oskarżony i nieustaleni mężczyźni, zaś broniącym się T. W.. Podmiotem przestępstwa z art. 158§1 kk jest każdy, kto w jakikolwiek sposób bierze udział w pobiciu, niezależnie od tego, czy jego osobisty udział wykazuje cechy działania niebezpiecznego dla życia lub zdrowia człowieka, a także niezależnie od tego, czy można mu przypisać zadanie ciosu powodującego określone następstwa. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma charakter odpowiedzialności wspólnej biorących w takim zdarzeniu udział. Skutkiem uczestnictwa w pobiciu, w rozumieniu z art. 158§1 kk, jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania uszczerbku na zdrowiu w znaczeniu z art. 156§1 lub 157§1 k, a więc chodzi o zagrożenie ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu lub naruszeniem czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni (zob.: „Kodeks karny - część szczególna”, Komentarz do kk t.2, G. Bogdan i in., Wyd. Zakamycze 1999r., str. 294-299). Tego rodzaju działanie oskarżonego zostało w niniejszej sprawie udowodnione, z tym że bezsprzecznie możliwym było ustalenie zadania co najmniej jednego ciosu przez oskarżonego i doznania z tego powodu przez pokrzywdzonego obrażeń ciała w zakresie twarzy (wargi).

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrywał się okoliczności wpływających na korzyść oskarżonego, a tym bardziej „usprawiedliwiających” jego zachowanie w krytycznym czasie. Na niekorzyść oskarżonego wpływa zaś znaczny stopień społecznej szkodliwości jego zachowania i fakt doznania przez pokrzywdzonego obrażeń ciała. Wymierzając karę pozbawienia wolności Sąd miał też na względzie cele wychowawcze – w zakresie kształtowania właściwej postawy i krytycznego stosunku do własnego czynu, oraz zapobiegawcze – w zakresie skutecznego odstraszenia przed powrotem na drogę przestępstwa, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, ale także cele prewencji ogólnej zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. W sytuacji sprawców takich jak oskarżony konieczna jest zdecydowana reakcja ze strony Sądu tak by skutecznie powstrzymać ewentualnych sprawców tego rodzaju zachowań, jawie lekceważących obowiązujące przepisy prawa i wykazujących brak poszanowania dla zdrowia innego człowieka, przed popełnianiem tego rodzaju przestępstw. Zastanowić się też należy nad skutecznością orzekanych w tego rodzaju sprawach kar i środków karnych, gdyż niejednokrotnie zbyt łagodne potraktowanie sprawców okazuje się nieskuteczne i nie wdraża ich do przestrzegania obowiązującego prawa. Oskarżony był już karany sądownie, co również wpływa negatywnie na ocenę jego zachowania. Brak z jego strony refleksji i skruchy również nie uszedł uwadze Sądu.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie może być w żadnym razie, zwłaszcza biorąc pod uwagę zagrożenie karą za tego rodzaju przestępstwo, uznana za nadmiernie surową czy nieadekwatną do wskazanych powyżej okoliczności.

Sąd uznał też, że wobec oskarżonego możliwym jest postawienie pozytywnej prognoza kryminologiczno - społecznej i oskarżony powstrzyma się od kolejnego naruszania prawa. Zdaniem Sądu groźba zarządzenia kary w rocznym okresie

próby skutecznie powstrzyma oskarżonego od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny, dlatego sąd orzekł jak w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Wskazać tutaj należy, iż w czasie orzekania przez Sąd w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Wskazać należy, iż zarówno brzmienie przepisów art. 158§1 kk, czy 157§2 kk, jak również 11§2 kk i zasady w nim określone, nie uległy zmianie. Nie zmieniły się również zagrożenia karą przewidziane w tychże przepisach części szczególnej kodeksu karnego. Natomiast zmianie uległy zasady oraz podstawy skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary określone w art. 69 kk i 70 kk. Porównując uregulowania obowiązujące w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami niewątpliwie względniejszymi dla sprawcy są przepisy obowiązujące od dnia 01.07.2015r. pozwalające wszak na określenie krótszego okresu próby (pod roku do lat 3) oraz pozostałe instytucje związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był uprzednio karany sędownie, lecz wymierzono mu karę grzywny, wobec czego nie było przeszkód do skorzystania wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 kk (w obecnym brzmieniu), a ten rodzaj kary Sąd uznał w realiach niniejszej sprawy, oceniając zachowanie oskarżonego i okoliczności popełnienia czynu, za jedynie właściwy i odpowiedni ze względu na cele kary, które ma ona spełnić.

Obligatoryjnym orzeczeniem w konsekwencji takiego stanowiska Sądu było orzeczenie wobec oskarżonego jednego ze środków wskazanych w art. 72 kk. Sąd uznał więc za zasadne, z uwagi na postawę oskarżonego i brak skruchy oraz rodzaj popełnionego przez niego przestępstwa, orzeczenie obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego T. W. w terminie wskazanym w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, jednocześnie wymierzając oskarżonemu opłatę na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych i uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżonego nie będzie stanowiło dla niego zbytnej dolegliwości.